

STECCHETTI

POSTUMA (XXXIX - XL) *

ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ (**)

Τυφλός! ούτε για μιὰ στιγμή τῆς ἀπονιάς δὲν εἶδα
τὴν εἰρωνεία τῆ σιγνῆ σ' ὄμορφο πρόσωπό της,
ὅταν ζητοῦσα ἔλεος, παρηγοριά κι ἐλπίδα
ἀπ' τὸ χαμόγελό της.

Ἵχθρός, δειλὸς σὰν τὸ παιδί γονάτιζα μπροστά σου,
καὶ τρέμοντας σὲ κοίταζα μὲ μάτι πονεμένο
σὰν τὸ δαρμένο τὸ σκυλί. Καὶ σὺ στὰ γόνατά σου
μ' ἄφινες πεταμένο.

Κι ἔκλινα τὸ περήφανο κεφάλι μου φιλώντας
τοῦ φουστανιοῦ σου ταπεινά κι εὐλαβικά τὴν ἄκρη
κ' ὑπέφερα μιὰ κόλαση κ' ἔκλαιπα βλαστημώντας
καὶ σὺ τὸ ματωμένο μου περιγελοῦσες δάκρυ.

Μὰ τὼρ' ἀναστηλώνομαι. Πετῶ τὸ λήθαργό μου
καὶ σπῶ τὶς ἀλυσίδες μου, τινάζω τὰ δεσμά μου,
καὶ νοιώθω τὴν ταλείνωση, τὸν ἐξευτελισμό μου
γι αὐτὸ τὸ αἶσθημά μου.

(*) « Στὸ τέλος τοῦ 1914 ἔκαμα μιὰ μετάφραση τοῦ *Canto dell'Odio* τοῦ
» *Stecchetti* σὲ δωδεκασύλλαβους. Ὅμως τὸ χειρόγραφο χάθηκε καὶ μαζὶ
» μὲ τὸ χαμό του ξέχασα καὶ τὴ μετάφρασή μου. Χρόνια ἕστερα τὴν
» εἶδα κακοτυπωμένη σὲ κάποιο λαθρόβιο περιοδικὸ καὶ παραμορφωμένη
» σὲ σημεῖο ἀξιοθρήνητο. Εὐτυχῶς ὁ καλὸς φίλος ποῦ μοῦ τὴν εἶχε πάρει
» ἔκρινε καλὸ νὰ ὑπογραφῆ καὶ ὡς μεταφραστὴς. Σήμερα ἐδῶ ἵτακού-
» οντας στὶς νοστάσεις προσωπικῶν φίλων τοῦ *Olindo Guerrini* ἐπιχει-
» ρῶ νέα μετάφραση, προσθέτοντας καὶ τὸν ἔτσι νὰ ποῦμε πρόλογο τοῦ
» ποιήματος αὐτοῦ ποῦ τόσο ἀγαπᾷ ὁ ἰταλικὸς λαὸς καὶ ποῦ διαρκῶς σὲ
» κάθε περίσταση καὶ κάποτε χωρὶς λόγο μονομινοῦζει κι ἀπὸ ἓνα
» του τετράστιχο. »

(**) *Ira.*

Μπορείς νὰ πείς πὼς ἔκλαψα, πὼς πόνεσα γιὰ σένα,
νὰ καυχηθεῖς πὼς μ' ἔκανες δειλό, χαμένο πλάσμα,
ὅμως τὴ μαύρη σου ψυχὴ θὰ ψάλλω, κι ἕνα-ἕνα
θὰ πῶ τί νοιώθω, ἀχάριστη, στοῦ «Μίσοις μου τὸ ἄσμα».

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ

Τὸ σῶμα σου σὰν κοιμηθεῖ λησμονημένο
τὸν ὕπνο τὸν αἰώνιο καὶ στερνό του
μὲ τὸ στητὸ σταυρὸ τὸ μαῖρο καρφωμένο
ἀπάνω ἀπὸ τὸ κρῦο φέρετρό του,

Ὅποταν γύρω ἀπὸ τὰ σάπια μάγουλά σου
καὶ τὸ κακοκλεισμένο σου τὸ στόμα
καὶ μέσ' ἀπ' τὴν ψυχρὴ, τὴν ἀδειανὴ ματιά σου
θὰ βόσκουν τὰ σκουλίκια μέσ' στὴ βρώμα (*).

Αὐτὸς ὁ ὕπνος ποῦναι γι' ἄλλους ἡσυχία
θᾶναι γιὰ σὲ μαρτύριο· κι ἐμπρός σου
μιὰ τύψη μαύρη θὰ στηθεῖ καὶ μὲ μανία
θὰ ῥθεῖ νὰ σοῦ δαγκάσει τὸ μυαλό σου.

Μιὰ τύψη ἄγρια π' οὔτε τὸ σταυρὸ σου
θὰ σεβασθεῖ πὸν σὰν φρουρὸς κοντά σου
σὲ προστατεύει, κι οὔτε τὸ θεό σου—
γιὰ νὰ σοῦ ροκανίσει, ἀκοῦς; τὰ κόκκαλά σου.

Καὶ θᾶμ' ἐγὼ ἢ τύψη αὐτὴ. Ναί! κολασμένη.
Τὸ μεσονύχτι τὸ βαθὺ καὶ μαῦρο
τὸ μνήμα, ὅπου θὰ κοίτεσαι θαμένη,
σὰν λύκαινα οὐρλιάζοντας θὲ νᾶβρω.

Τὸ χῶμα, πὸν ἀπ' τὴ βρώμα σου ἔγινε σαπίλα,
θὰ σκάψω μὲ τὰ νύχια σὰν ἀγρίμι,
θὰ ξεκαρφώσω τοῦ φερέτρου σου τὰ ξύλα
πὸν κλείνουν τ' ἄτιμό σου τὸ ψοφίμι.

(*) fetenti.

ᾠ πῶς! ὦ πῶς μὲ λύσσα θὰ χορτάσω τόσο
τὸ μῖσος στή συναίματη καρδιά σου,
ὅταν τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ τὰ νύχια χῶσω
βαθιὰ μέσα στὴν ἄσεμνη κοιλιά σου.

Κι ἀπάνω στὴν κοιλιά σου τὴν κοκκαλιασμένη
σὰν φάντασμα θενὰ βαρύνω αἰώνια·
σὰν ἄμαρτία κ' ἐκδίκηση παλιά, βγαλμένη
ἀπὸ τῆς κόλασης τὰ καταχθόνια.

Καὶ σ' ἄλλο τ' ὄμορφο, τὸ κέρινο τ' αὐτί σου
θὲ νὰ καρφώσω λόγια π' ἓνα, ἓνα
θενὰ τρυπήσουν, τὸ μυαλὸ καὶ τὴν ψυχὴ σου
σὰν σίδερα κι ἀτσάλια πυρωμένα.

Κι ὅταν μοῦ πεῖς τὰ δόντια μου γιατί τὰ χῶνω
ὄλο φαρμάκι μέσ' στὰ κρεατά σου,
θὰ σοῦ ἀποκριθῶ σιγὰ σὰν σὲ δαγκώνω :

— Τὰ ξέχασες τὰ ὄμορφα μαλλιά σου;—

Ἄχ ναί! τὰ ὀλόξανθα μαλλιά σου τ' ἀπλωμένα
ποῦ σοῦ σκεπάζανε χρυσὰ τὶς πλάτες,
τὶς μαῦρες σου ματιῆς τὶς ξέχασες, ὠϊμένα!
ποῦ κίτρινες φωτιῆς ἦταν γεμᾶτες;

ᾠ ναί! τὰ στήθη τὰ προκλητικά, θυμήσου
καὶ τῶν λαγόνων τὶς γραμμὲς ἀκόμα,
τὴν κάθε ἡδονὴ ποῦ σκόρπιζ' ἡ γραμμὴ σου
καὶ τὸ σπαρταριστό σου τ' ἄσπρο σῶμα.

Μὰ πές! δὲν εἶσαι σὺ ποῦ μὲ γυμνὰ τὰ στήθη
μπροστὰ σὲ ξένα μάτια σταματοῦσες
καὶ μέσ' ἀπ' τὸ κρεβάτι σου τὰ βρώμια πλήθη
ἐταίρα (*) λυσσασμένη ἐπερνοῦσες;

Σὲ μεθυσμένους ναῦτες καὶ σὲ στρατιῶτες
τὸ μάγλο τὸ κορμί σου ἐπουλοῦσες
σ' ἀκατονόμαστα φιλιά. Καὶ τότες, τότες
σὲ μένα κατὰ πρόσωπο γελοῦσες.

(*) Licisca.

Κι ἐγὼ σὲ λάτρευα· κι ἔμπρὸς στὰ γόνατά σου
 ἔλεημοσύνης μιὰ ματιὰ ζητοῦσα,
 κι ἂν τό'θελες σκληρὴ γι αὐτήνε τὴ ματιὰ σου
 μπροστὰ στὰ πόδια σου θὰ ξεψυχοῦσα.

Γιατὶ σὲ μένα ν' ἀρνηθεῖς, πικρὴ, ποὺ σ' ἀγαποῦσα
 μιὰ σπλαχνικὴ κι εὐγενικὴ ματιὰ σου,
 ἀφοῦ γιὰ σένα σκλάβος νὰ γενῶ μποροῦσα
 καὶ τιποτένιος — μὰ νὰ ζῶ σιμά σου.

Καὶ μούπες, ὄχι! ὅταν ἔλεος σοῦ ζητοῦσα
 γονατιστὸς στὰ πόδια σου μὲ τρόμο,
 κι ἔρημο μ' ἄφινες σὰν σὲ παρακαλοῦσα,
 νὰ πουληθεῖς στοὺς Ἕγγλους μέσ' στὸ δρόμο.

Γελᾶς; ἄκου! Τὸ βρώμιο σου κορμὶ σηκώνω,
 ποὺ λάτρευσα μὲ τὴν καρδιὰ γιομάτη,
 κι ὀλόγυμνο στῆς στρέβλης τὴ ντροπὴ καρφώνω
 στὸ φτύσιμο τοῦ καθενὸς διαβάτη.

Καὶ θᾶναι οἱ στίχοι μου μαύρη ντροπὴ γιὰ σένα,
 παντοτεινὲς κατάρες καὶ σκοτάδι,
 π' ἔμπρὸς των χάδια θᾶν' γλυκὰ καὶ βελουδένια
 οἱ πιὸ μαρτυρικὲς ποινὲς τοῦ Ἄδῃ.

Ἐδῶ σιγὰ - σιγὰ θὰ σὲ ξαναπεθάνω (*),
 μὲ βελονιὲς ἀργὰ θὰ σὲ σκοτώνω,
 τὸ μῖσος μου μαζὺ μὲ τὴ ντροπὴ σου πιάνω
 καὶ στ' ἄδεια σου τὰ μάτια τὰ καρφώνω. (**)

TRIESTE (BARCOLA) 17.3.1926

ΜΕΤΑΦΡ. Ν. ΓΡΙΜΑΛΔΗΣ

(*) rimorir ti facio.

(**) ti sigillo.